

ABİS

Abis, okyanusların hiç güneş ışığı görmeyecek kadar derin ve gizemli alanları. Pek çok canlıya ev sahipliği yapması ve kendisine yabancı bir el sürülmesini istemediğinden ötürü büyüleyici bir tarafı olsa da, karanlığın hüküm sürmesinden dolayı, korku filmlerindeki sis görünümünün yarattığı etkiyi aratmayacak boyutta gizemli ve tehlikeli bir yanı vardır abis adı verilen yerlerin.

Düşünün, dünya üzerinde öyle bir yer var ki, kat kat mavi ve yeşilin tonlarında çarşafa bürünmüş ve gün ışığı bile değsin istemiyor bu doğal haline.

Peki, insan abisleri? Var mı öyle bir alanı insanın? Varsa neden orada veya kişi neden hiç kimse görmesin, o alanına gün ışığı değmesin istiyor?

İnsan, toplamda tortopu 15cm karelik bir alanı kaplayan iki loba sahip beyninin içine onlarca evreni sığdırmayı başarmış özü harika mahlûkat. Öyle bir düşünce yapısına sahip ki, hem ikiye ayırmış bilinçaltı ve bilinç üstü diye. Üstelik Wilhelm Wundt adlı birine isim koydurtmuş ‘psikoloji’ diye. Abislerde burada devreye giriyor işte.

İnsan düşünen ve beynini kullanabilen bir varlık-en azından biz öyle olmasını umuyoruz-. Beynini kullanırken sosyalleşmek ve iletişim kurmak zorunda, aksi takdirde akıl sağlığını koruyamayacağı bir gerçek çünkü dediğim gibi sosyalleşmek istiyoruz ve bunu sosyal çevremizle yapamadığımızda, zihnimize başvuruyor ve iletişim kurabileceğimiz hayali bir varlık istiyoruz. Varlık hitabını kullanmak istedim çünkü genellikle ‘madem oldu olacak insan dışında bir şey olsun’ diyor ve zihnimizde canlandırdığımız her hangi biriyle iletişime başlıyoruz.

Yani kısacası hiç bir yerde yalnız kalmamak için özen gösteriyoruz.

Tamam, sosyalleşeceğiz, iletişim kuracağız, yalnızlığı da paylaşacağız eyvallah da, “Yalnızlık paylaşılmaz paylaşılsa yalnızlık olmaz.” diyen Özdemir Asaf acaba neyi ima etmiş olabilir? Bana göre işte burada kendi kendimize abisler oluşturuyoruz. Oranın kapısının anahtarı yalnızca bir tane, o da oluşturan kişinin elinde. En değerli hislerimizi, düşüncelerimizi, sırlarımızı oraya gömüyoruz ve kat kat derin sularla sarıyoruz bu bölgeyi. O kadar derinlere saklıyoruz ki bırakın gün ışığını hayali arkadaşlarımız bile bulamıyor oranın konumunu.

Böyle böyle tanıyoruz kendimizi. Çekiliyoruz abisimize başlıyoruz kendimizi dinlemeye.

“Ben sanırım maviyi daha çok seviyorum.” Ya da “Galiba ben beyin cerrahide daha başarılı olacağım” gibi cümleler kurarak belki de bırakın başkalarını, kendimizin bile yeni fark ettiği şeyler öğreniyoruz kendi hakkımızda.

Yukarıda sorduğum sorulara gelecek olursak. İnsan kendini tanımak dertlerini, sırlarını, gerçeklerini öğrenmek istiyor. Bu nedenle de kendi kendine, zihin okyanusuna gömdüğü abisler hazırlıyor. Abis, kişinin kendi olabildiği ender yerlerdendir bu yüzden istemez her hanginin öğrenmesini, kimse gelip de bozmasın abisin bu doğallığını diye. Zaten bir süre sonra kişinin kendisi abisin anahtarını okyanusa atıp suda kayboluşunu izler. O doğallığa kendi de kir bulaştırmasın diye.

Abisler ister kabul edin ister etmeyin sizin de arada ziyaret ettiğiniz yerler. İster milyonlarca gizem dolu abisiniz olsun, isterseniz içinde milyonlarca imparatorluk kurulmuş bir tek abis’cik. Hiç bir abisi gün yüzüne çıkarmayın. Büyü bozulur yalnızlık biter mükemmellik kaybolur o an. Bırakın düşünceler diyarınızda kendilerini gizlesinler. Ne diyebilirim, kendinizi uzanabildiğiniz nice abisler dilerim.

Bayan Lavinia